

Natural Born Charmer
Susan Elizabeth Phillips
Copyright © 2007 Susan Elizabeth Phillips

Lira și Cărți romântice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Un cuceritor înnăscut
Susan Elizabeth Phillips

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiții

Redactor: Maria Popa

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, SUSAN EŞIZABETH

Un cuceritor înnăscut / Susan Elizabeth Phillips;
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3279-1

I. Hancu, Oana (trad.)
821.111(73)-31=135. 1

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Un cuceritor înnăscut

Traducere din limba engleză
Oana Hancu

Pentru Liam,
un cuceritor înnăscut dacă a existat unul vreodata,
cu adevărat

capitolul 1

Nu se întâmpla în fiecare zi ca un bărbat să vadă un castor fără cap mărșăluind pe marginea drumului, nici măcar în lumea impresionantă a lui Dean Robillard.

- Ce dra...

Dean frână brusc mașina nou-nouă Aston Martin Vanquish și opri în fața sa. Castorul trecu exact pe lângă el, cu coada mare și turtită săltând pe pietriș și ținând pe sus nasul mic și ascuțit. Mult prea sus. Castorul parea foarte enervat.

Era cu siguranță o femeie, văzuse asta pentru că lipsea capul de la costumul de castor, dezvăluind un păr transpirat și întunecat, prins într-o coadă de cal scurtă și încâlcită. Dean își dorise puțină distracție ca să scape de propria companie deprimantă, aşa că deschise larg portiera și păși pe marginea străzii Colorado. Întâi se ivi perechea nouă de ghete Dolce & Gabbana, urmată de restul corpului său, 1,90 metri de mușchi de oțel, reflexe foarte ascuțite și o frumusețe de neegalat... sau cel puțin asta era ce spunea agentul său de presă. Totuși era destul de adevărat, cu toate că Dean nu era de fapt nici pe departe atât de vanitos cât lăsa să se vadă. Dar superficialitatea lui era o modalitate de a ține oamenii la distanță și de a nu-i lăsa să se apropie mai mult decât dorea el.

- Ăăă, doamnă... Ai nevoie de ajutor?

Lăbuțele își continuărit ritmul.

- Ai o armă?

- Nu la mine.

- Atunci nu-mi ești de folos.

Și continuă să meargă.

El zâmbi și porni după ea. Cu picioarele sale foarte lungi, comparativ cu cele scurte și îmblânite ale castorului, o ajunse din urmă imediat.

- Ce zi frumoasă, spuse el. Puțin cam prea călduroasă pentru luna mai, dar nu mă pot plângere.

Ea îl privi cu ochii asemenea acadelelor de struguri, una dintre puținele trăsături rotunjite ale sale. Cea mai mare parte a trupului ei avea unghiuri ascuțite și puncte delicate, cu pomeții ca două lame subțiri, un nas micuț sub formă de săgeată, o bărbie destul de ascuțită pentru a tăia sticla. Imediat după asta, lucrurile devineau riscente. Un arc ascuțit marca mijlocul unei buze de sus mari și uimitor de generoase. Buza de jos era chiar mai plină, oferindu-i lui Dean un sentiment tulburător ca și cum ar fi un personaj dintr-un basm obscur.

- Un actor, zise ea disprețitor. Norocul meu.
- Ce te face să crezi asta?
- Ești mai drăguț decât prietenele mele.
- E un blestem.
- Nici măcar nu ți-e jenă de asta?
- Trebuie să accepți anumite lucruri despre tine.
- Frate... mormăi cu dezgust.
- Mă cheamă Heath, spuse el în timp ce castorul reluă ritmul. Heath Champion.

- Sună fals.

Era, dar nu în sensul la care se referise ea.

- De ce ai nevoie de o armă? întrebă Dean.
- Ca să ucid un fost iubit.
- Este cel care te-a ajutat să-ți alegi hainele?

Coada ei mare ca o paletă îl lovi peste picior în timp ce se întoarse spre el.

- Dispari, bine?
- Să ratez toată distrația?

Ea privi înapoi către mașina lui sport, un Aston Martin Vanquish S letal și negru, cu motor V-12. Mașinăria îl costase câteva sute de mii, dar nici măcar asta nu făcuse vreo mare diferență în avereala lui. Să fii fundaș în echipa Chicago Stars era ca și cum ai deține o bancă.

Ea aproape își scoase ochiul îndepărându-și o șuviță transpirată de păr de pe obraz, cu lăbuță care nu părea detașabilă.

- Mi-ar prinde bine să mă duci cu mașina.
- Ai de gând să-mi rozi tapițeria?
- Nu glumi cu mine!
- Scuză-mă! Pentru prima dată în acea zi era mulțumit că hotărâse să iasă de pe autostradă. Arăta cu capul înspre mașină. Urcă!

Cu toate că fusese ideea ei, ea ezită. În sfârșit, se luă după el. Dean ar fi trebuit să o ajute să intre - îi deschise portiera -, dar rămase în spate să se amuze.

Mai ales din cauza cozii. Era practic cu arc, și în timp ce ea încerca să se strecoare pe scaunul de piele al pasagerului, aceasta continua să o lovească în cap. Se enervă atât de tare, încât încercă să o rupă. Dar când nu reușă să o facă, începu să o calce în picioare.

Dean își scarpa bărbia.

- Nu ești puțin cam severă cu bătrânuțul castor?
- Ajunge!

O luă din nou pe jos de-a lungul drumului. Dean zâmbi și strigă după ea:

- Iartă-mă! Tocmai din cauza acestor comentarii felmeile și-au pierdut respectul pentru bărbați. Mi-e rușine de atitudinea mea. Te rog, dă-mi voie să te ajut!

Privi cum se ducea o luptă între orgoliul și nevoia ei, dar nu fu surprins să vadă că nevoia câștigă. Se întoarse spre el și îl lăsa să o ajute să își îndoaiă coada. În timp ce ea o strângea la piept, Dean o ajută să intre în mașină. Era nevoie să stea pe o fesă și să privească pe după coadă ca să vadă parbrizul. El se urcă la volan. Costumul de castor avea un miros de mosc care îi reamintea de un vestiar de liceu. Coborî fereastra câțiva centimetri și reinträ pe şosea.

- Așadar, unde mergem?
- Tot înainte un kilometru și jumătate. Apoi facem dreapta la Biserica Eternal Life Bible.

Ea transpira ca un fundăs sub aceea blană urât mirosoare, iar Dean dădu la maximum aerul condiționat.

- Sunt multe oportunități de carieră în calitate de castor?

Privirea ei ironică îi dădu lui Dean de înțeles că știa cât de mult se distra el pe seama ei.

- Făceam o reclamă pentru depozitul de cherestea Marele Castor al lui Ben, bine?

- Când spui reclamă...

- Afacerea lui Ben n-a mers foarte bine în ultima perioadă. Sau cel puțin aşa mi s-a spus. Abia am venit în oraș de nouă zile. Ea încuiuință din cap. Strada asta duce la Rawlins Creek și spre depozitul lui Ben. Șoseaua cu patru benzi de acolo duce la Home Depot.

- Încep să înțeleg.

- Bine. În fiecare weekend, Ben încearcă să angajeze pe cineva care să stea pe șosea cu un indicator ca să-i atragă pe cumpărători spre depozit. Eu am fost ultima fraieră.

- Astă înseamnă să fi ultimul venit în oraș.

- E greu să găsești pe cineva atât de disperat încât să facă lucrul ăsta două weekenduri la rând.

- Unde e indicatorul? Nu contează. L-am lăsat unde ai lăsat și capul de la costum.

- Nu m-aș fi putut întoarce în oraș purtând capul de castor.

Ea sublinie acest lucru ca și cum Dean ar fi fost încet la minte. El bănuia că, dacă ar fi avut ceva pe dedesubt, nu s-ar fi întors în oraș purtând costumul de castor.

- N-am văzut nici o mașină parcată, spuse el. Cum ai ajuns acolo?

- Soția proprietarului m-a adus cu mașina după ce Camaroul meu și-a dat duhul azi-dimineață. Trebuia să vină să mă ia acum o oră, dar n-a mai apărut. Mă gândeam ce să fac când am văzut un anumit nenorocit trecând prin zonă într-un Ford Focus pe care l-am plătit împreună.

- Lubitul?

- Fostul iubit.

- Cel pe care erai gata să-l omori.

- Prefă-te în continuare că glumesc, spuse ea privind în jurul cozii. Aici e biserică. Fă la dreapta!

- Dacă te duc cu mașina până la locul crimei, astă mă face complice?

- Vrei să fii?

- Sigur. De ce nu?

O luă pe o stradă cu denivelări, semirezidențială, unde se aflau niște case dărăpăname în stil ranch, pe terenuri buruienoase. Deși orașul Rawlins Creek era doar la treizeci de kilometri est de Denver, nu putea să devină o suburbie orășenească prea cunoscută.

- Este casa cea verde cu semn în curte, spuse ea.

Dean opri în fața pereților unei case de stuc unde vegheia o căprioară de metal deasupra unui rând de moriști de floarea-soarelui și un semn cu CAMERE DE ÎNCHIRIAT. Un Ford murdar argintiu era pe alei cu motorul la ralanti. Lângă el, o brunetă cu picioare lungi stătea sprijinită de portiera din partea pasagerului și fuma o țigară. Când văzu mașina lui Dean, se îndreptă.

- Aia e Sally, probabil, șuieră castorul. Cea mai recentă fraieră a lui Monty. Eu am fost cea de dinaintea ei.

Sally era Tânără, slăbuță, cu sănii mari și foarte machiată, punând în mod evident în dezavantaj castorul cu părul transpirat. Însă apariția castorului în mașina sport Aston Martin condusă de Dean reușea că de căăsă egaleze situația. Prin parbriz, Dean văzu ieșind din casă un tip cu părul lung și cu înfățișare de artist, cu ochelari cu ramă metalică. Nu putea să fie decât Monty. Purta pantaloni sport și un tricou țesut care arăta de parcă ar fi fost făcut de mână de revoluționari din America de Sud. Era mai în vîrstă decât castorul, avea probabil vreo 35 de ani și, cu siguranță, mai în vîrstă decât Sally, care nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece.

Monty încremeni când văzu Vanquish-ul. Sally își stinse țigara cu sandalele roz-deschis și se holbă. Dean coborî fără să se grăbească și deschise ușa pasagerului

pentru castor, pentru ca ea să poată începe măcelul. Din păcate, coada o împiedica în încercarea ei de a-și pune lăbuțele pe pământ. Dădu să o potrivească, dar aceasta se desfăcu și o lovi în bărbie. Asta o enervă atât de tare, încât îi trase una, ceea ce o făcu să se dezechilibreze și să aterizeze direct pe burtă la picioarele lui Dean, în timp ce vâsla mare și maro pe post de coadă se legăna în vânt deasupra fundului ei.

Monty se holbă la ea.

- Blue?

- Aia e Blue? spuse Sally. Este un clovn sau ceva de genul asta?

- Nu era ultima oară când am văzut-o. Monty își mută atenția de la castorul care încerca să se ridice în patru labe, la Dean. Și tu cine ești?

Tipul avea unul dintre accentele false de clasă superioară care îl făcea pe Dean să vrea să scuipe tabac și să spună „v'ar naiba“.

- Un bărbat misterios, zise el cu glas tărăgănat. Iubit de unii, temut de mulți.

Monty păru uluit, dar, de îndată ce castorul reuși să se ridice, expresia i se schimbă în ostilitate.

- Unde este, Blue? Ce-a făcut cu ea?

- Ticălos mincinos, ipocrit, care recită poezii! zise ea cu ochi amenințători și transpirația lucind pe fața ei micuță și ascuțită.

- N-am mintit. Vorbea într-un mod condescendent care îl înfuria până și pe Dean, care putea numai să își imagineze ce efect avea asupra castorului. Nu te-am mintit niciodată, continuă el. Ți-am explicat totul în scrisoarea mea.

- Pe care n-am primit-o până când n-am lăsat baltă trei clienți și am condus peste două mii de kilometri prin toată țara. Și ce-am găsit când am ajuns aici? L-am găsit pe bărbatul care a petrecut ultimele două luni implorându-mă să plec din Seattle și să vin aici? L-am găsit pe bărbatul care plângea la telefon ca un copil, vorbea despre sinucidere și spunea că eu sunt cel mai bun

prieten al lui și singura femeie în care a avut vreodată încredere? Nu, nu l-am găsit pe el. Am găsit o *scrisoare* în care scria că acel bărbat care jurase că eu sunt singurul lucru care îl ține în viață nu mai are nevoie de mine, pentru că s-a îndrăgostit de o fată de 19 ani. O *scrisoare* în care îmi spunea să nu las asta să sporească problemele pe care le am cu *abandonul*. Nici măcar n-ai avut curajul să-mi spui personal!

Sally înaintă cu o expresie serioasă.

- Este din cauză că ești o dominatoare, Blue.

- Nici măcar nu mă cunoști!

- Monty mi-a povestit totul. Și nu vreau să fiu ticăloasă, dar ai putea să apelez la terapie. Ar putea să te ajute să nu te mai simți atât de amenințător de succesul altor persoane. Mai ales de succesul lui Monty.

Obrajii castorului deveniră de un roșu aprins.

- Monty își câștigă existența participând la concursuri de poezie și scriind lucrări pentru studenții de la facultate care sunt prea leniști să și le facă singuri.

Expresia vinovată care trece rapid pe chipul lui Sally îl făcu pe Dean să suspecțe că exact așa se cunoascuseră cei doi. Dar nici ea nu se lăsă mai prejos.

- Ai dreptate, Monty. Este toxică.

Castorul își înclăstă maxilarul și înaintă din nou către Monty.

- L-ai spus că sunt toxică?

- Nu toxică în general, replică Monty al naibii de aragon. Doar pentru procesul meu de creație. Își potrivi ochelarii pe nas. Acum spune-mi unde este CD-ul lui Dylan. Știu că l-ai găsit.

- Dacă eu sunt atât de toxică, de ce n-ai reușit să scrii nici măcar o singură poezie de când ai plecat din Seattle? De ce spuneai că eu sunt *inspirația* ta nenorocită?

- Asta era înainte să mă cunoască pe mine, interveni Sally. Înainte să ne îndrăgostim. Acum eu sunt inspirația lui.

- Asta a fost abia acum două săptămâni!

Sally se trase de breteaua de la sutien.

- Inima știe când își găsește sufletul-pereche.
- O pereche de rahat, mai bine zis, răspunse castorul.
- Asta este crud, Blue, și foarte dureros, zise Sally. Știi că vulnerabilitatea lui Monty este ceea ce îl face un bun poet. Și exact de asta îl și ataci. Pentru că ești geloasă pe creativitatea lui.
- Sally începu să îl enerveze până și pe Dean, care nu fu surprins să audă castorul răstindu-se la ea.
- Dacă mai spui un singur cuvânt, te iau la bătaie. Ai înțeles? Asta este între mine și Monty.
- Sally deschise gura, dar ceva din expresia castorului o făcu să o închidă la loc. Păcat! Lui Dean i-ar fi plăcut să îl vadă pe castor doborând-o. Cu toate că și Sally părea destul de antrenată.
- Știi că ești supărătă, zise Monty, dar într-o zi o să te bucuri pentru mine.
- Tipul ăsta absolvise primul în clasa proștilor. Dean îl privi pe castor ridicându-se pe vârful lăbuțelor.
- O să mă bucur?
- N-o să mă cert cu tine, zise Monty în grabă. Mereu vrei să transformi totul în ceartă.
- Sally încuviașă din cap.
- Așa este, Blue.
- Ai atât de multă dreptate!
- Pe neașteptate, castorul se aruncă în aer, iar Monty căzu la pământ cu o bufnitură.
- Ce faci? Încetează! Dă-te jos de pe mine!
- Țipa ca o fată, și Sally se grăbi să îl ajute.
- Dă-te jos de pe el!
- Dean se sprijini de Vanquish ca să se bucure de spectacol.
- Ochelarii mei! urlă Monty. Ai grija la ochelarii mei!
- Încercă să se ghemuiască, în timp ce castorul îi dădu o lovitură peste cap.
- Eu am plătit pentru ochelarii ăia!
- Oprește-te! Dă-te jos de pe el!
- Sally prinse coada castorului și trase cât putu de tare.

Monty încercă să își protejeze atât „bijuteriile”, cât și ochelarii prețioși.

- Ai înnebunit de tot!
- Este din cauza ta!

Castorul încercă să îl pălmuiască, dar nu reușî. Avea lăbuță prea mare.

Sally avea bicepșii buni și începuse să facă progrese cu coada, dar castorul deținea controlul și nu avea de gând să renunțe fără vârsare de sânge. Dean nu se mai distrase atât de mult de la ultimele treizeci de secunde din meciul cu Giants al ultimului sezon.

- Mi-ai spart ochelarii! se smiorcăi Monty cu mâna pe față.

- Întâi ochelarii. Acum capul!
- Castorul îi mai dădu o lovitură.

Dean se strâmbă, dar Monty își aduse în sfârșit aminte că are un cromozom Y și, cu ajutorul lui Sally, reușî să îl împingă pe castor și să se ridice în picioare.

- O să fii arestată pentru asta, tipă el ca un laș. Să știi că te denunț.

Dean nu se mai putu abține și înaintă. De-a lungul timpului, văzuse îndeajuns de multe filme cu el ca să știe că impresia pe care o făcea când mergea, modul în care fizicul său impresionant se dezvăluia, îl avantaja mult. Totodată, bănuia că apusul soarelui îi va lumina ca în povești părul de un blond-închis. Până la vîrstă de 28 de ani, purtase o pereche tipătoare de cercei cu diamant, dar aceea fusese o exagerare tinerească, iar acum purta doar un ceas.

Chiar și cu ochelarii sparți, Monty îl văzu venind și păli.

- Ești martor, se smiorcăi poetul. Ai văzut ce-a făcut.

- Tot ce am văzut..., zise Dean tărgănat, este doar un motiv în plus pentru care nu vei fi invitat la nunta noastră. Se îndreptă spre castor, își puse mâna pe după umerii săi și privi cu afecțiune în ochii ei ca acadeaua. Iară-mă, iubito! Trebuia să te cred când mi-ai spus că William Shakespeare aici de față nu merită să aibă parte